

DGB Bülteni Özel sayı 2

Geleceğin Sesi

Düzene karşı devrim!

Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için
mücadeleye!

ÖZGÜRLÜĞÜMÜZ VE GELECEĞİMİZ İÇİN MÜCADELEYE!

2021 yılına Boğaziçi Üniversitesi'nde gençliğin yükselen eylemleri ve direnişi ile girdik. Boğaziçi Üniversitesine AKP'li Melih Bulu'nun kayyım rektör olarak atanmasının ardından başlayan eylemlerin büyük şehirler başta olmak üzere birçok kente yayılması ile gençliğin yıllardır biriken öfkesi sokakları, kampüsleri, kent meydanlarını doldurdu. Direniş daha ilk gününde meselenin yalnızca kayyım rektörler olmadığını gösterdi. Bu öfke, gün geçtikçe geleceği ellerinden çalınan, işsiz bırakılan gençliğin öfkesiydi. Bu öfke, tek adam rejimi ile birlikte üniversiteleri kendi arka bahçesi haline getirmeye çalışan sermaye devletinin, anti-demokratik saldırılarına karşı yükselen bir öfkeydi. Bu öfke, pandemi ile katlanarak büyümeye devam eden eğitimin niteliksizliğine ve eğitime erişememe sorununa duyulan bir öfkeydi.

Süreç boyunca devlet, artan eylemleri bastırabilmek için baskı, yasak, gözaltı ve tutuklama terörünü hayata geçirdi ancak direniş büyümeye, ivme kazanmaya devam etti. Bugün gelinen noktada ise gençliğin eylemleri, sönümlenmiş ve kendi dar sınırlarına çekilmiş bulunuyor. Hareket durgunluk yaşasa da Boğaziçi direnişi, akademisyenlerin ve öğrencilerin hafta içi her gün kampüs içerisinde gerçekleştirdikleri eylem ve nöbetler ile devam ediyor. Burada önemli olan, Boğaziçi direnişinin gençlik içinde biriken mücadele potansiyelini gözler önüne sermiş olmasıdır.

Gençlik yıllardır gerici ve boğucu bir atmosfer ile karşı karşıya. Özellikle 2016 yılı ile birlikte artan siyaset yasakları ve akademide ilerici birikiminin tasfiyesinin hız kazanması ile başlayan süreçten bu yana üniversitelerimizde demokratik hiçbir hak ve özgürlükten bahsedemez olduk. Tüm bunların yanında paralı eğitim uygulamalarının artması, ekonomik kriz ile derinleşen geçim sıkıntısı, işsizlik ve geleceksizlik gibi kaygılar da gençliğin en büyük sorunlarını oluşturuyor. Yaşanan bu sorunlar karşı-

sında dönem dönem üniversite gençliği içerisinde eylemlilikler yaşandı. Ancak bunun dışında gençlik hareketi ilerici-devrimci gençlik örgütlerinin sınırlı pratiklerine daralıyordu.

Boğaziçi direnişi sermaye devletinin on yıllardır üniversitelere ve öğrencilerin hak ve özgürlüklerine dönük saldırılarına karşı gelişen tepkinin sonucu olarak doğrudan iktidarın politikalarını hedef alması itibarıyla politik bir çıkıştır. Direnişin daha ilk gününden itibaren özerk-demokratik üniversite talebinin yükseltilmesi bunu anlatmaktadır. Bu süreç ile birlikte yıllardır politik gençlik örgütlerine daralan gençlik mücadelesi de ivme kazanmıştır. Aynı zamanda gençliğin en dinamik öznelere "özerk demokratik üniversite" ve "söz yetki karar hakkı" talepleri ekseninde birleştirmiştir.

Gençlik cephesinde öfke daha da birikmektedir. Pandemi ile birlikte dinci gerici iktidarın gençliğe dönük saldırı politikaları derinden hissedilmektedir. Çok yönlü kuşatma ve artan hak gaspları karşısında gençliğin "gelecek ve özgürlük" talebi daha da yakıcı hale gelmiştir. Boğaziçi Direnişi ile birlikte gençliğin mücadele dinamikleri okul dayanışmaları, koordinasyonlar vb. zeminler yaratmış durumda. Ancak bu zeminler şu aşamada harekete önderlik edebilecek ve hareketi ileriye çekebilecek bir pratikten yoksundur. Gençlik cephesinde biriken öfkenin açığa çıkacağı ve yeni politik çıkışların yaşanacağı muhakkaktır. İşte böylesi süreçlere hazırlanmak devrimci gençliğin en güncel sorumluluklarından biridir. Birleşik, kitlesel ve devrimci bir gençlik hareketinin kökleri bu topraklara tarihsel olarak on yıllar öncesinde atılmıştır. Yarın gençlik cephesindeki mücadele dinamiğinin yeniden sokakları, kampüsleri dolduracağını söylemek mümkündür. İşte böylesi dönemlere hazırlık için, yarınlara öncülük edebilecek bir bakış açısı ile şimdiden gençlik hareketinin örgütlülüğünün güçlendirmesi, devrimcileştirilmesi ve saflarını sıkılaştırması gerekmektedir.

Çürüyen düzen, çeteleşen devletten hesap soralım!

BU PİSLİĞİ DEVRİM TEMİZLERİ

Sermaye devleti büyük bir krizin içerisinde debeleniyor. Uzun süredir devam eden ekonomik kriz ve ardından gelen pandemi karşısında büyük bir çıkışsızlığın içerisine giren sermaye devleti, şimdi de bünyesindeki gerici kliklerin iktidar ve güç mücadeleleri nedeniyle sarsılıyor. Devlet içindeki güç mücadelelerinden etrafa yayılan pislğin ve çürümenin kokusu ortalığı kaplamış durumda.

Bir süredir herkes, devletin besleyip büyüttüğü çetecilerden biri olan Sedat Peker'in yayınladığı videolara kilitlenmiş vaziyette. Sedat Peker yayınladığı videolar ile başında Erdoğan ailesinin oturduğu devletin bir mafya devleti olduğu, nasıl bir rant ve yağma düzeni oluşturulduğu birinci ağızdan gözler önüne seriyor. Sermaye devletinin ezelden beridir bir çete devleti olduğunu ve harcında uyuşturucu, kara para aklama, cinayet ve yolsuzlukların yer aldığını zaten biliyorduk. Videolarda geçen tüm suç zinciri sokaktan geçen herhangi birine sorulduğunda alabileceğimiz minimum cevaplardır aslında. Ancak mafya devleti gerçeğini doğrudan bu kirli işlerin içinde olan birinin ağızından kanıtlarıyla dinlemek, insanlar üzerinde farklı bir etki yaratmış vaziyette. Ki, bu ifşaatlardan en çok nasibini alan Süleyman Soylu dahi toplumsal basıncı üstünden atabilmek ve kendisini aklayabilmek için çeşitli mecralarda bin bir taklalar atmak zorunda kaldı.

Sermaye devleti içerisindeki çürüme öyle bo-yutlarda ki, yılan bana da dokunur korkusu ile ilk başlarda iktidarın tepesindekiler sus-pus oldu. 2 haftanın ardından Süleyman Soylu üzerinden göstermelik sahiplenici çıkışlar yapıldı. Yine her zaman ki nutuklar çekilerek "Hedefte Türkiye var." denildi.

Bu süreçte düzenin teşhiri açısından en çarpıcı göstergelerinden biri de adalet sistemi olmuş oldu. Delilleri ile birlikte sunulan onlarca suçun ortalığa

saçılmasına rağmen bir tane soruşturmanın açılmamış olması, adalet sisteminin de devletler üstü olmadığını tüm topluma bir kez daha göstermiş oldu. Tüm bu yaşananlar düzenin temsilcilerine karşı toplumsal öfkeyi büyütse de, bu öfke henüz sokaklara taşmış değil. Videoların ardından en çok tartışılan durumlardan biri de bundan sonra nelerin olacağı. Bu duruma dair çeşitli senaryolar yazılıp çiziliyor. Düzen muhalefeti ise tüm bu olup biten karşısında sefilce "erken seçim" çağrısı yapıp duruyor.

Çözüm devrimde!

Harami saltanatını aratmayan sermaye düzeni içerisinde bizlerin saymakla bitmeyecek kadar başka sorunları da var. Eğitim hakkımız açıkça gasp edilmiş durumda, geleceğimiz her geçen gün karartılıyor. Geleceğimizi tayin edecek olanlar ise, bu kirli işlerin başını çekenler, ifşaatlar yayınlayanlar değildir. Tüm bu sorun ve pislik yumağını yaratan düzenin tepesinde duranların seçim ya da başka yolla değişmesi de hiçbir sorunu çözmeyecektir! Bu nedenle kendi geleceğimizi kendimiz tayin etmek zorundayız, bunu da ancak ortak sorunlar yaşayan milyonlar olarak hep birlikte yapmak zorundayız!

Gelecek bizlerin ellerinde. Sadece kar ve çıkar üzerine kurulu olan bu düzenin sözcüleri, temsilcileri değişse de, cinayet, rant, talan, yozlaşma ve çürüme devam edecektir. Çünkü bu düzenin temel besin kaynağı, paçalarından akan bu pislik gerçeğinde yatmaktadır. Altta ezilen çimler olmaya devam etmek istemiyorsak tek çözümümüz var: Bu kokuşmuş ve pislik içerisinde debelenen düzeni alaşağı etmek!

Çürüyen düzen, çeteleşen devletten hesap soralım!

İstanbul'dan bir DGB'li

YAŞASIN ÖZERK-DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE MÜCADELEMİZ!

Yeni yılın ilk günlerini gençlik cephesinde yükselen mücadele ile karşıladık. Aralarında Boğaziçi Üniversitesi'nin de olduğu beş üniversiteye yapılan rektör atamaları, geleceksizlik ve pandeminin derinleştirdiği sorunlarla boğuşan gençlik içerisinde adeta bir kıvılcım çaktı. 4 Ocak günü Boğaziçi öğrencilerinin kayyım rektöre karşı üniversite önüne yaptığı çağrıya iki bine yakın öğrenci katıldı. Boğaziçi eylemlerinin daha ilk günü bu meselenin yalnızca Boğaziçi ile sınırlı kalmayacağını gösteriydi. Çünkü başta eğitim hakkının gaspı ve üniversitelerin öznelerinin hiçbir söz hakkı olmaması başta olmak üzere, onlarca sorun ile boğuşan üniversiteli gençlik öfke biriktiriyordu. Boğaziçi ile başlayan bu süreç, bu öfkenin eyleme dönüşmesini sağladı, sokaklara aktı.

Boğaziçi'ne ve diğer üniversitelere yapılan tepeden rektör atamaları aslında ilk defa gerçekleşmiyor. Senelerdir üniversite rektörleri bir kararname ile cumhurbaşkanı tarafından tepeden, yani kayyım olarak atanıyor. Son yıllarda ise özellikle dinci, gerici, yandaş ve çalıntı tezleri ile meşhur AKP'li rektörler atanıyor. Fakat bugün yaşananlara yalnızca bu sınırdaki bakmamak gerekiyor. Üniversitelere dönük saldırılar bir bütünlük içeriyor. Yıllardır artan sorunların yanı sıra son bir senedir koronavirüs ile birlikte eğitimde yaşanan eşitsizlik, paralı eğitim ve anti-bilimsel uygulamalar vb. daha da derinleşti. Uzaktan eğitim sürecinde üniversitelerin alt yapı eksiklikleri, sınavlarda yaşanan sorunlar, kamera dayatması vb. onur kırıcı uygulamalar, öğrenci ve öğretim üyelerinin teknik ekipman yetersizliği, eğitimin öznelerinin karar alma mekanizmalarının dışında tutulması yaşanan sorunların bir başka boyutuydu. Bu süreçte artan tepkiler sosyal medya üzerinden kendini ifade etme zemini buluyordu. Sosyal medya sınırında kalsa dahi üniversitelilerin kendi geleceklerine, eğitimlerine dair sözleri kendilerinin söyleme isteği öne çıkıyordu. Bu yüzden bu

sürecin en doğal talebi şu şekildeydi: Söz, yetki, karar üniversite bileşenlerine!

Boğaziçi süreci yalnızca İstanbul'da değil diğer şehirlerde de bir çok dinamiği harekete geçirdi. "Kayyım rektör istemiyoruz!" talebi ile Ankara'da, Eskişehir'de, İzmir'de Adana'da, Denizli'de, Mersin'de, Hatay'da, Kastamonu'da, Zonguldak'ta ve birçok kentte "kayyım rektörlere karşı, özerk-demokratik üniversite" talebi ile eylemler yapıldı. Boğaziçi eylemleri doğrudan on yıllardır AKP hükümetinin üniversitelere dönük saldırılarına karşı yükselen "özerk-demokratik üniversite istiyoruz!" talebi ekseninde şekillenen politik bir çıkıştır. Tayyip Erdoğan'ın kararı ile atanan rektörler sermaye devletinin üniversiteleri teslim alma çabalarının en açık kanıtıdır.

Özerk-demokratik üniversite mücadelesinin önemi

Tüm kamusal alanlarda olduğu gibi eğitimde de neoliberal saldırılar on yıllardır sürüyor. Bu dönüşümün en büyük adımlarını ise on yıllardır işçi ve emekçilerin, gençlerin yaşamına kâbus gibi çöken dinci gerici AKP iktidarı atıyor. Eğitimi sistematik bir şekilde kendi ideolojisi ekseninde ve sermayenin ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde düzenliyor. Bu saldırılarının başında ise toplumun en dinamik kesimlerinin yer aldığı üniversiteler duruyor. AKP, kendi döneminde hızlandırdığı ve katmerleştirdiği saldırılarının mirasını ise 1980 askeri faşist darbesinden, yani YÖK'ün kuruluşundan alıyor.

YÖK, 12 Eylül faşist askeri darbenin ardından kurulan bir darbe artığıdır. YÖK, üniversiteleri sermaye ve onun devletinin çıkar ve ideolojisi ekseninde şekillendirmenin aracıdır. YÖK, üniversitelere dönük tüm saldırıların önünü açmanın, gençliği tekipleştirmenin, gençliği düzene entegre olmuş uysal köleler haline getirmenin bir aracıdır. O günden bugüne üniversitelere dönük bu saldırıların karşı-

sında duranlar ise şu talebi haykırmışlardır: Özerk-Demokratik üniversite!

Bugün üniversitelerimizde özerk-demokratik bir yapıdan söz etmemiz mümkün değildir. Üniversiteler açık bir şekilde sermaye devletinin denetimi altında şekillenmektedir. Tüm bunlara örnek olarak Yükseköğrenim Kurumu'nu, sermayedarlar ve üniversiteler arasındaki anlaşmaları, hatta üniversite üzerinde söz söylemeye varan yetkilendirmeleri ve tabi tepeden atamalar ile oluşturulan üniversite kadrolarını gösterebiliriz.

Bugün üniversitelerimizde özerk ve demokratik bir yapıdan söz etmek istiyorsak tablonun şu şekilde olması gerekir: YÖK ortadan kaldırılır, üniversite yönetiminde sermayeye ve iktidarına hizmet edenler çıkartılır, sermayenin üniversiteler üzerinde söz söyleme yetkisi tanıyan "yardımlar" kaldırılır, üniversite yalnızca devletten aldığı kaynak ile mali gelir elde eder ve bu gelir hakkında da devletten bağımsız tasarruf yetkisi olursa, burada bir özerk yapıdan bahsetmiş olabiliriz. Fakat düzen sınırları içerisinde bu formülasyon dahi tam anlamıyla özerklik değildir, biçimsel özerkliktir. Tam özerklik yalnızca kapitalizmden ayrı bir düzlemde, eğitimin sermayenin değil toplumun ihtiyaçlarını esas alarak yeniden düzenlenmesi ile mümkündür.

Demokratik üniversite ise, üniversitenin tüm öznelerinin (öğrenci, öğretim görevlisi ve üniversite çalışanlarının) karar alma mekanizmalarında söz ve yetki hakkına sahip olma durumudur. Rektörlerin tepeden atanmadığı dönemlerde seçimler yapılıyordu. Ancak bu seçimler de tam anlamıyla üniversitenin tüm bileşenlerinin dahil olduğu süreçler

değildi. Daha çok akademisyenlerin katıldığı, bir yönelim belirlediği ancak son sözün yine cumhurbaşkanı tarafından söylendiği seçimlerdi. Ya da geçmişte Öğrenci Temsilci Konseyleri'nden bahsedebiliriz. Fakat ÖTK'lar üniversite yönetimlerinde yetki ve karar alma mekanizmaları bir yana söz alma hakkına dahi sahip değildiler. Hatta gelinen yerde doğrudan üniversite yönetimleri tarafından "iktidara yakın öğrenciler" arasından belirlenmektedir.

Demokratik okul kapsamına örgütlenme özgürlüğünü de katmak gerekir. Ancak yine günümüz üniversite koşullarına baktığımızda, siyaset yasaklarının yanı sıra bu yasakların yalnızca ilerici-devrimci öğrencilere uygulaması üzerinden gördüğümüz gibi bu hak da gasp edilmiş durumdadır.

Kısacası özerk-demokratik üniversite şiarı kapitalizmde teorik olarak mümkün olabilir. Ama hiçbir zaman tam anlamı ile bu düzen sınırları içerisinde uygulanabilir ve sürekliliği güvence altına alınmış bir hak olarak kalmaz. Önemli olan ise talep uğruna verilecek mücadelenin kendisidir. Önemli olan, verilen bu mücadele esnasında öğrencilerin kazanacağı bilinçtir. Lenin'in, demokrasi sorunu üzerinden işçi sınıfına atfen söylediği cümleleri hatırlayalım: "Demokrasi mücadelesi okulunda okumamış bir işçi sınıfının burjuvaziyi devirmesi imkansızdır."

Özerk-demokratik üniversite bir demokratik talep olarak uğruna mücadelenin yükseltilmesi gereken politik bir taleptir. Bu mücadele, gerçek anlamıyla demokratik üniversitelere kavuşacağımız günlere giden yolda önemli bir yerde durmaktadır.

İstanbul'dan bir DGB'li

SALGIN ELBET BİTECEK, AMA BİZLERE ÖDETİLEN FATURALARI UNUTMAYACAĞIZ!

Günden güne derinleşen ekonomik krizin faturası işçilere-emekçilere ve biz öğrencilere kesiliyor. Pandemi süreci ise bu faturaları iki katına çıkartıyor. Pandeminin başından beri sermaye devleti utanmadan “bu süreci çok iyi yönettik” diyebildi. Her gün geçinemediği için hayatına son veren emekçiler, intihara sürüklenen gençlik ise ne kadar iyi yönettiklerinin(!) göstergesidir.

Bu sürecin ilk zamanlarında ben de birçok arkadaşım gibi eğitim hayatıma online devam etmek zorunda kaldım. Ama kırsal bir kesimde yaşadığım için bulunduğum yerde ne internete ne de gerekli ekipmanlara sahiptim. İnternet sorunu için defalarca gerekli yerlere

başvurmamıza rağmen bir geri dönüş alamadık. Bir köye internet altyapısı getirmenin ne kadar zor olduğunu, bu süreçte görmüş olduk. Ben yine de bir şekilde derslere erişim sağlasam da köydeki ilkokul, ortaokul düzeyindeki çocuklar bu olanaklardan tamamen mahrumlardı. Sermaye devletinin bakanları ise sözde yardımlarıyla medyada halkın gözünü boyamaya çalıştı. Bir dönem tablet dağıtmaları ise tamamen göstermelikti. Bulduğum köydeki çocuklara hala tablet gelmedi ve hepsi de en temel hakları olan eğitim haklarından mahrum bırakıldı. 8 milyon gibi küçümsenemeyecek sayıda öğrenci, online eğitime erişemedi. Ülkede halihazırda olan fırsat eşitsizliği pandemi ile birlikte iyice gün yüzüne çıktı. AKP-MHP iktidarının yönettiği her süreçte olduğu gibi bunda da olan işçiye, emekçiye ve köylüye oldu.

Geçtiğimiz yıl mart ayında ülkede Covid-19 vakaları ortaya çıkmıştı. Öğrencileri hiçbir şekilde düşünmeyen üniversite yönetimi, KYK yurdunda ka-

lan milyonlarca öğrenciye bir gün içerisinde yurtları terk etmesini söyledi. Gerekli hiçbir maddi yardım da yapılmadı ve imkânı olmayanlar da mecburen memleketlerine döndü. Hem okuyup hem çalışmak zorunda olanlar için ise bu süreç kat kat zorluydu. Ben de memlekette bulunduğum süreçte aileme katkı sağlamak için çalışmak zorunda kaldım, ders-

lere giremememin bir diğer nedeni ise buydu. Verilen niteliksiz eğitim, geçineme gibi başlı başına büyük sorunlara salgın sorunu da eklenince bizler bir çıkmaza sürüklendik. Bu salgın elbet bitecek ama biz gençlere, işçi- emekçilere ödetilen bu faturaları unutmayacağız.

Geçtiğimiz günlerde Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın

yayınladığı bir genelgeye göre öğrenci yurtta kalırken “Cumhurbaşkanına hakarettten” ceza alırsa yurt ile olan ilişkisinin kesileceği açıklandı. Eğitim ve sağlık hakkımızı gasp edenler barınma hakkımızı da elimizden almak istiyorlar. Bu genelgelerin itaatkâr bir nesil yetiştirme amacıyla çıkarıldığını çok iyi biliyoruz.

Bir yılı aşkın süredir ortaya çıkan bu görüntüler, pandeminin en başından beri sürecin berbat bir şekilde yönetildiğini bizlere gösteriyor. Bu sömürü düzeni pandemiden önce de böyleydi, bizler ses çıkarmadığımız sürece pandemiden sonra da böyle olacak. Gençlik geleceksizlik ile karşı karşıya ve tek çıkar yolu, bulunduğu her alanda mücadele etmek. Ne yaşam hakkımızdan ne eğitim hakkımızdan ne de barınma hakkımızdan vazgeçmiyoruz. Haklarımız, özgürlüğümüz ve geleceğimiz için mücadeleye!

Yıldız Teknik Üniversitesi'nden bir DGB'li

GELECEĞİMİZİ ÇALANLARDAN SORULACAK HESABIMIZ VARI!

Haberlere baktığımızda birçok rakam ve veriler görürüz. İşsizliğin arttığına dair veriler, diplomalı işsizliğe dair veriler... Kendi ülkelerinde bir gelecek göremedikleri için yurt dışı hayali kuranların, mezun olduğu bölüm ile yaptığı iş arasında uçurum olanların, işten atılmaları sözde yasaklansa da Kod-29 ile ya da Kod-24 ile işten atılanların, eğitim hakkından mahrum kalanların ya da doğrudan eğitimden koparılanların verilerine rastlıyoruz sıkça.

Bir de bu gerçekleri adeta yüzümüze vuran haberler de benzer rakamlar sunuyor bizlere: "500 kişilik iş başvurusuna 2 bin kişi başvurdu" gibi ya da "Gaziantep'te bir kilometrelik iş kuyruğu" gibi.

Binlerle, on binlerle ifade edilen her bir rakam ise bir insanı, umudu, gelecek kaygısını ifade ediyor aslında.

Öyle bir düzen de yaşıyoruz ki, bir tarafta açlık, yoksulluk, sefalet ve işsizlik varken diğer tarafta şatafat, zenginlik ve ihtişam var. Terazinin bir ucu yerleri boylamışken diğer ucu ise fazla yükseklerde. Bir tarafta tüm bu ortak sorunları yaşayan milyonlar, diğer tarafta ise cenneti yeryüzünde yaşayan

bir avuç asalak azınlık. Bu rakamlara alışmamamız, normal görmememiz ve kanıksamamız gerekiyor! Çünkü her kanıksama hali, koyu bir geleceksizliğe daha fazla sürüklenmek anlamına geliyor.

Öyle bir düzen de yaşıyoruz ki, bu düzen tüm insanlığa bencillikten ve acımasızlıktan başka bir şey sunmuyor. "Ben kendimi kurtardım, herkes kendisini düşünsün" dediğimiz oranda o rakamlarda hayat bulan bir başkasının, geride bıraktıklarımızın, insanlık onuruna yakışmayacak koşullarda yaşama-ya çalıştığını, hatta yitip gittiklerini görüyoruz.

Sistem gençliğe koyu bir geleceksizlik dışında hiçbir şey sunmuyor. Pandemi ile birlikte bütün bunlar daha da arttı. Geleceksizlik ve işsizlik önünde uzun yıllar olan biz gençlik için daha fazla sorun teşkil etse de evine ekmek dahi götüremeyen işçi ve emekçiler de bu kaygılarla yaşam savaşı veriyor.

Yoksulluğun, açlığın ve hayat pahalılığın kronikleştiği ülkemizde insanlar da bunalıma sürükleniyor. Bu bunalım intihar rakamları olarak karşımıza çıkıyor. Son 20 yılda 5 bin 806 kişinin ekonomik nedenlerle intihar ettiği biliniyorken, pandemi dö-

neminde bu haberleri daha da fazla duyar olduk.

Çok değil henüz birkaç ay önce mektup bırakıp intihar eden 18 yaşındaki Furkan Celeb'in ardında bıraktığı son satırlar halen daha hafızalarımızdadır: "Bunalımda veya depresyonda değilim. Kendi içimde kendi sorunumu çözmeye çalıştım. Vardığım sonuç ise bu... Kendi özümü yeteneğimi öğrenemedim, bunun için çok uğraştım ve çaba gösterdim. Neyi sevdiğimi bilmiyorum ne olmak istediğimi bilmiyorum ne okumak istiyorum bunu dahi bilmiyorum... Kendimi zamanla duygusuz bir insana dönüşüyormuşum gibi hissediyorum. Bunlar bana göre değil ben böyle olmak, hayatımın geri kalanına duygusuz bir insan olarak devam etmek istemiyorum. Sorumluluk almak istemiyorum. Bir araba, bir ev veya herhangi bir şey uğruna yıllarımı aylarımı harcamak istemiyorum." Bu satırlar sistemin insanları getirdiği noktayı o kadar iyi anlatıyor ki... Milyonlarca genç hemen hemen aynı kaygılarla bir uçurumun kenarına sürükleniyor. Çok önce değil henüz bu satırlar yazılırken, Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği 4. sınıf öğrencisi Muhammet Ali Sarıtepe, "Başaramadım" notu bırakarak yaşamına son verdi. Sistem bizleri içerisine sürüklediği yalnızlık ile sadece bu "çıkart yolu"

önümüze koyuyor.

Hatta tüm bu sorunların baş mimarı olanlar dalga geçercesine karşımıza geçip "Kalite, kalifikasyon noktasında kendini ispatlıyorsa bir genç, iş bulur", "kimse iş aramazsa, işsizlik diye bir sorun olmaz." ya da "psikolojisi bozukmuş, eşini bile dövüyormuş" diyebiliyorlar. Gittikçe hadsizleşerek intihar edenleri suçlayacak kadar alçalıp "Bazen biri çıkıyor köprüye, çatıya falan yüzde 90'ının daha sonra eşiyile problemlili olduğu ortaya çıkıyor. Bunlar toplumun güvenini sarsar" diyorlar.

Peki ne yapmalıyız?

Öncelikle içerisinde bulunduğumuz ya da her gün bir şekilde görüp duyduğumuz bu vahim tabloya alışmayıp, sorgulamamız gerekiyor. Sorgulamak, anlamak ve anlatmak... Bunu yaparken ise aynı durumun içerisinde olan milyonlar olarak birlikte hareket etmek, birlikte düşünmek ve birlikte değişmek, değiştirmek gerekiyor. Kısacası örgütlenmemiz gerekiyor. İnsanlık dışı bu kapitalist düzene karşı; hayatlarımızı, hayallerimizi, geleceğimizi ve emeklerimizi çalan bu düzene karşı mücadeleyi büyütme zorundayız.

İÜ-C'den bir DGB'li

FİLİSTİN HALKIYLA ENTERNASYONAL DAYANIŞMAYI BÜYÜTMEMEYİ!

Emperyalistlerin güdümünde 14 Mayıs 1948 tarihinde kurulan Siyonist İsrail, kurulduğu andan itibaren Filistin halkına karşı imha, inkâr ve Filistin topraklarına yönelik işgal saldırılarını hayata geçirdi. İsrail on yıllar boyu emperyalist devletlerin de iş birliği ile milyonlarca Filistinliyi göç yollarına gönderdi ve katletti.

Bu sene ise Siyonistler, Nakba'nın (felaket) yıl dönümü öncesinde Filistin halkına yönelik yeni bir saldırıyı hayata geçirdi. Gazze Sağlık Bakanlığı'nın yaptığı açıklamaya göre saldırıların yaşandığı on bir gün boyunca 1910 Filistinli yaralandı, 66'sı çocuk olmak üzere 243 Filistinli katledildi, binlerce Filistinli ise yerleşim yerlerinden gönderildi.

Filistin halkı büyük bir direniş gerçekleştirerek İsrail'in saldırılarını geri püskürttü. Direnişin gücüyle Gazze'de ateşkes kararı verildi.

Filistin halkının katledilmesinde kullanılan SİHA, İHA gibi savaş araçlarının yapımını üstlenen ve İsrail'e savaş aygıtlarının satışını gerçekleştiren, İsrail ile türlü ekonomik anlaşmalar gerçekleştiren Türk sermaye devleti ve onun bugünkü iktidarı olan AKP her ne kadar Filistin halkının mücadelesinin yanında olduklarına dair sözler söyleseler de, kendi kitlelerini bu ikiyüzlü davranışın aracı olarak kullansalar da Filistin halkının katledilmesinde büyük bir sorumluluğa sahip.

Kapitalist-emperyalist sisteme göbekten bağlı olan, emperyalist devletler ile kirlî anlaşmalar yapan ve kendisi de kardeş halkları katleden sermaye devletinin dayanışma gösterileri tamamen bir sahtekârlıktır. Filistin halkının onurlu mücadelesiyle

gerçek dayanışma içerisinde olanlar, Filistin halkı ile emperyalistlere karşı beraber mücadelede verengeldir.

Türkiye topraklarında bu dayanışma ruhunu yaratanlar 1968 devrimci kuşağının gençliğidir. 1968 devrimci kuşağının genç önderleri Filistin halkı ile enternasyonal dayanışma için Filistin topraklarına gitmek ve Filistin halkıyla birlikte mücadele vermek

noktasında bir an bile tereddütte düşmemişlerdir. Denizler, Filistin halkının mücadelesine destek vermek için Filistin topraklarına gitmekten, Mahirler ise 1971'de İsrail Konsolosu Efraim Elrom'u kaçırmak ve cezalandırmaktan sakınmamıştır.

Devrimci gençlik hareketi tarihindeki anti-emperyalist mücadele geleneği sayesinde Filistin halkının verdiği mücadeleyle enternasyonal dayanışma büyütülebilmiştir.

1968 devrimci gençlik kuşağının bıraktığı anti-emperyalist mücadele ve enternasyonal dayanışma geleneği on yıllardır bu topraklarda devrimci gençliğin kılavuzu olmuştur.

Bugün bizlere bırakılan mirasa ve geleneğe sahip çıkan devrimci gençlik olarak Filistin halkının mücadelesiyle dayanışma içerisinde olmak büyük bir sorumluluk olarak önümüzde durmaktadır.

İki yüzlüce açıklamalar yapan, Filistinlilerin katledilmesinde büyük sorumluluk sahibi olan sermaye devletinin göstermelik dayanışmasına karşı, halklar ile gerçek dayanışmayı örebilmek bugünün acil ihtiyacıdır.

İÜ-C'den bir DGB'li

GENÇLİK VE ANTI-EMPERYALİST MÜCADELENİN GÖREVLERİ

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından dünya jandarmalığına soyunan ABD'nin, 70'li yılların ardından dünya genelinde kurduğu hakimiyet sarsılmaya başladı. '89 tarihinde Doğu Bloğu ile SSCB'nin dağılmasının ardından ise ABD'nin hegemonya krizi daha da derinleşti. Sarsılan hegemonyasını yeniden sağlamak için başta Ortadoğu olmak üzere Afrika, Balkanlar ve Kafkasya bölgeleri üzerinde savaş ve saldırganlığını sürdüren ABD, gelinen noktada içinde debelendiği çok yönlü krizin faturasını başta bölge halkları olmak üzere, işçi ve emekçilere ödetmeye devam ediyor.

SSCB'nin varlığından bu yana ABD'nin temel stratejik hedeflerinden biri, Avrasya bölgesine yerleşerek, Rusya'yı çeşitli yönlerden kuşatmak olmuştur. Ortadoğu'da, Kafkasya bölgesinde günümüzde de halen sürmekte olan savaş ve saldırganlığının gerisinde, ABD'nin başta bu bölgelerdeki enerji kaynaklarına sahip olmak, sarsılan hegemonyasını yeniden tesis etmek ve kendisine en büyük rakip olarak gördüğü Rusya'yı da en yakın yerlerden ku-

şatabilmek hedefi yer almaktadır. Biden 'in ABD'de yönetimin başına gelmesinin ardından, Rusya Devlet Başkanı'ndan "katil" diye söz ederek diplomatik bir krize yol açması, Biden'in da önceki başkanlar gibi temel stratejik politikayı sürdürdüğünü göstermektedir. Yine yakın zamandan örnek vereceksek, Biden, mart ayında "Kırım, Ukrayna'ya aittir" diyerek, Ukrayna'daki Volodimir Zelenskiy hükümetini Kırım'ı ve Donbass'ı geri alması için Rusya'ya karşı kışkırttı. Biden, aynı zamanda ABD donanmasının Boğazlardan geçerek Karadeniz'e yerleşmesi amacıyla, Montrö Boğazlar sözleşmesinin feshi için NATO müttefiki Türk sermaye devletini de görev başına çağırdı. Bugün Kafkasya bölgesi üzerinde vücut bulan hegemonya mücadelesi, Ortadoğu'da da 2011 yılından bu yana sürmeye devam etmektedir.

Öte yandan, AKP-MHP rejimi yakın zamanda Güney Kürdistan bölgesine yönelik ABD'den aldığı icazet ile saldırıya geçti. Temelde Kürt halkının ve Kürt hareketinin kazanımlarına yönelik gerçekleş-

tirilen saldırı, bölge halklarının direnişiyle karşılaştı. Böylelikle içte siyasi, ekonomik ve sosyal alanda krizler içinde debelenen AKP-MHP rejimi, dışarıda sürdürdüğü saldırganlıkta da büyük bir açmazın içine girmiş oldu.

Bir yandan emperyalist savaş ve saldırganlık devam ederken, diğer yandan emperyalist saldırılara karşı mücadele edenler de her zaman olmuştur. Başta ezilen bölge halkları olmak üzere, işçiler, emekçiler ve gençler anti-emperyalist mücadeleyi her zaman sürdürmüştür. Kürt halkının mücadele tarihi buna kanıttır. Filistin halkının, emperyalizme ve Siyonist İsrail'e karşı verdiği mücadele buna kanıttır. Yaşadığımız coğrafyada, 68 devrimci gençlik mücadelesinin temel sloganlarından birinin "Yaşasın tam bağımsız Türkiye!" olması, ODTÜ'ye gelen Vietnam kasabı olarak da bilinen Komer'in arabasının devrimci gençlik tarafından yakılması ya da 6. Filo askerlerinin Denizler tarafından Dolmabahçe'de denize dökülmesi buna kanıttır. Anti-emperyalist mücadelenin en ön saflarında gençlik her zaman yerini almıştır.

Bugün de başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerin sürdürdüğü savaş ve saldırganlığa karşı koyabilmek, başta bölge halkları olmak üzere toplumun ezilen tüm kesimlerinin birlikte mücadele

etmesiyle mümkündür. Gençlik olarak bu mücadelenin en ön safında yer almak, özgürlük ve gelecek mücadelesinin en önemli görevlerinden birisidir. Devrimci Gençlik Birliği olarak mücadele sahnesine çıktığımızda ortaya koyduğumuz temel ilkelerimizden birini anti-emperyalist mücadele oluşturmaktadır:

"İçerisine girdiğimiz yeni tarihsel dönemde emperyalist-kapitalist sistemin çok yönlü bunalımı her geçen gün derinleşmektedir. Sistem bir kez daha krizin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yüklemekte, dahası zenginliklerini yağmalamak, yeni pazar ve nüfuz alanları elde etmek için yıkıcı savaşları kundaklamaktadır. Emperyalist güçler arasında derinleşen egemenlik kavgası bu saldırganlığı daha da boyutlandırmaktadır. DGB insanlığı büyük bir yıkıma sürükleyen emperyalizme karşıdır, anti emperyalisttir. Çağımızda emperyalizme karşı verilen mücadelenin anti-kapitalist bir muhtevaya sahip olması gerektiğini savunur. Emperyalist savaş ve yağma politikalarına karşı sistematik bir mücadele verir. Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin yarattığı anti-emperyalist mücadele geleneğinin bugünkü temsilcisidir. "

İstanbul'dan bir DGB'li

SERMAYE DEVLETİNİN ENSESİNDE 68 KUŞAĞININ DEVRİMCİ SOLUĞU VAR!

*“Herkes ne zaman ölür
elbet gülünün solduğu akşam”*

Turgut Uyar

Bundan 49 yıl önce sermaye devleti tarafından üç yiğit devrimci katledildi; Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan. O dönem yükselen devrimci hareketi bastırabilmek adına askeri darbe gerçekleştiren sermaye devleti, binlerce devrimciyi tutuklayıp işkencelerden geçirmiş, çoğunu katletmişti. İhbar sonucu yakalanan Deniz Gezmiş ve yoldaşları hakkında da daha tutuklanmalarının en başında idam kararını verenler, yükselen devrimci hareketin bu yolla bastırılacağına inanıyorlardı. Ancak yanıldılar.

6 Mayıs. Üç devrimci gencin idam sehpasını korkusuzca devirdikleri o günün izleri, o üç devrimci gencin son sözleri hâlâ belleğimizde yerini korumaktadır.

Denizler “Yaşasın Marksizm-Leninizmin yüce ideolojisi!” ve “Yaşasın Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık mücadelesi!” sloganları ile devrim mücadelesinin yenilmeceğini haykırdılar. Ve en emin adımlarla gittiler ölümsüzlüğe...

“Gülünün Solduğu Akşam”, yazar Erdal Öz’ün 1986’da yayınlanan anı-anlatı-roman türündeki eseridir. Tür çokluğu itibarıyla eser, tam anlamıyla roman olarak sayılmaz. Anıların, mektupların ve günlüklerin birleşiminden oluşan bu eser adını Turgut Uyar’ın dizelerinden alır. Kitap, 68 dönemine dair anlatımları bize bizzat 68 kuşağının devrimcilerinin kendisinden okumamıza vesile oluyor.

Ankara Mamak Askeri Cezaevi’nde Erdal Öz, başta Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan olmak üzere Si-

nan Cemgil, Mehmet Asal, Mete Ertekin, İrfan Uçar ve 68 Kuşağının diğer devrimcileri ile karşılaşır. Erdal Öz yazdıklarına, görüş günü ve ardından Deniz Gezmiş ile ilk karşılaşmalarıyla devam eder. Ancak ikinci karşılaşmalarında konuşabilme fırsatı bulabilirler. Deniz Gezmiş yazardan, onların (devrimcilerin) başlarından geçenleri dinleyip kaydetmesini ve kaydettiklerini kitaplaştırmasını ister. Deniz’in bu isteğini seve seve kabul eden Erdal Öz, kısıtlı zamanlarına karşın imkân bulduğu her an devrimcileri dinler ve anlatılanları günlüğüne kaydeder.

“Bu kitabı yazarken”

ERDAL ÖZ
GÜLÜNÜN
SOLDUĞU AKŞAM

başlığı altında okurlarına düşüncelerini, daha doğru söylemek istediklerini aktarıyor Erdal Öz bizlere. Sözlerinin arasından seçtiğimiz birkaç paragraf kitabın içeriğini anlamamız için bizlere yardımcı olacaktır:

“Bir önceki dönemin asılan üç büyüğüne karşılık, üç genç insanın sanki bir ödeme biçiminde asılışlarını, sonucu üç-üç biten o korkunç ve uzatılmış maçı, yaşadığım ve edinebildiğim bilgilerin ışığında oldukça ayrıntılı anlatışım da, uygulandıktan sonra bir daha onarılamayan, bir daha dönüşü olmayan ölüm cezalarının ne kadar insanlık dışı, ne kadar ilkel bir eylem olduğunu vurgulamak içindir. Serüven dolu sürükleyici bir roman gibi de okunabilir bu yazılar. Ama acı ve hüznü yüklü bir kitap olduğu da bilinmelidir. Birtakım acı gerçekleri daha da etkili kılabilmek için, yüreklerde daha insancıl tepkiler uyandırabilmek için böyle bir biçim kullanmam kaçınılmazdı. Başka türlüşünü de yapamazdım. Bu da benim yazış biçimim. Ancak, bu yazdıklarımın, bir roman gibi okunsa da roman olmadığı gözden uzak tutulmamalıdır. Serüvenlerini yazarken, bu gözü pek çocukların kişiliğinde birer kahraman ya-

ratmaya çalışmadım. Okuyunca görülecektir: Onlar gerçekten yiğit kişilerdi.”

30.06.1971 tarihinden itibaren cezaevinde kaldığı süre boyunca günlüğünü devrimcilerin anılarıyla dolduran yazar, cezaevinden çıktıktan on beş yıl sonra; anlatılanların yarım kalmışlığına rağmen, son mektuplar, ailelerin ve avukatların tanık oldukları ile yazdıklarına son biçimini vermiş ve Deniz’e verdiği sözü tutmuştur.

Gülünün Solduğu Akşam, o yiğit devrimcilerin sesini bugünlere ulaştıran eserlerden birisidir. Onları ve başlarından geçenleri unutturmaya çalışanlara karşı, onların isteği üzerine yazılmıştır.

“En güzeli de o. Roman olmalı. Kuru kuru anlatılmamalı. Kalıcı bir şey olmalı. Yarına kalmalı. Unutulmamalıyız.” demişti Deniz. Gerçekten de öyle oldu, unutulmadılar. Onlardan devraldığımız mücadele bayrağı ile seslerini bugüne biz taşıyoruz şimdi. “Düzene karşı devrim!” şiarıyla mücadeleyi sürdürüyor ve şunu söylüyoruz:

**Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!
İstanbul Kültür Üniversitesi’nden bir DGB’li**

15-16 HAZİRAN

**BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ'NİN
RUHUyla**

"Türkiye işçi sınıfına selam
Selam yaratana!
Tobumlar..."

MÜCADELEYE!

